

**Μηνιαῖον σύγγραμμα εἰκονογραφημένον
 ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
 ΙΔΡΥΘΕΝ ΕΝ ΕΤΕΙ 1889**

Τυχὸν ἐπανειλημμένως τῆς ἐκτιμήσεως καὶ ἐνθέρμου ὑποστηρίξεως παρὰ παντός τοῦ Ἑλληνικοῦ τύπου καὶ τῆς συστάσεως ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως ὡς προάγον οὐκ ὀλίγον τὴν τε διανοητικὴν ἀνάπτυξιν καὶ ἠθικὴν διαμόρφωσιν τῶν παιδῶν καὶ νεανιδῶν.

Ἐκδίδεται τακτικῶς ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν
N. A. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΜΙΧ. Ε. ΚΑΝΑΚΑΚΗ

*Τῇ εὐγενεῖ συνεργασίᾳ τῶν δοκιμωτέρων παρ' ἡμῖν λογογράφων,
 παιδαγωγικῶν, ποιητῶν καὶ μουσικῶν κ.κ.*

ΒΑΛΑΒΑΝΗ ΙΩΑΚΕΙΜ, ΒΑΡΔΟΥΝΙΩΤΟΥ Δ., ΒΕΡΓΟΥ Β., ΓΑΛΑΝΟΥ Μ.,
 ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ Κ., ΚΑΒΑΣΙΔΑ Ι., ΔΕΔΕΚΟΥ Μ., ΜΟΣΧΑΚΗ ΙΓΝ.,
 ΜΗΕΝΑΚΗ ΝΙΚ., ΝΙΚΟΛΑΡΑ ΑΝΔ., ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ Π.,
 ΠΑΡΑΣΧΟΥ ΑΧΙΛΛΕΩΣ, ΠΕΤΡΩΦ ΙΩΑΝΝΟΥ, ΣΚΟΚΟΥ ΚΩΝΣΤ.,
 ΚΑΝΑΚΑΚΗ ΝΙΚ., ΛΑΜΠΕΛΕΤ Ν., ΜΗΕΚΑΤΩΡΟΥ Σ., ΠΟΛΥΚΡΑΤΟΥΣ Θ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἐ.Ι.Ι.ἀδι δρ. 3, ἐν τῷ ἐξωτερικῷ γρ. χρ. 3 1|2, ἐν Ρωσσίᾳ ρούβ.λ. ἀργ. 2
 Εἰς τοὺς φροντίζοντας πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν διωροῦνται διάφορα δῶρα.

ΓΡΑΦΕΙΑ «ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ»

Ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ὁμήρου ἀριθ. 15, ὀπισθεν τῆς Δουτικῆς Ἐκκλησίας.
 Ἐν Κων/πόλει, Βιβλιοδετεῖον κ. Ν. Κ. Γεράρδου, ἐν Γαλατῶν, Περμπτοπάζαρον, Σαχσι χάν.
Πᾶσα ἐπιτολὴ ἀπευθυντέα πρὸς τὸ Παιδικὸν Περιοδικὸν εἰς Ἀθήνας»

Η ΔΟΞΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ

Πτωχοὶ ἄνθρωποι εὐχαριστοῦνται νὰ ὁμιλῶσι περὶ πλουσίων συγγενῶν, καὶ τὸ ὄνομα μεγάλου προγόνου ἢ ἐνὸς ἐκ τοῦ γένους των, ὅστις ἔχει μέγα ἀξίωμα ἐν τῇ πολιτείᾳ διαχρῖναι μυστηριώδη εὐφροσύνην εἰς τὸ πρόσωπόν των καὶ ἀναπτέρουσι τὸ φρονημά των. Βεβαίως ὑλικόν τι κέρδος ἐκ τῆς ἀναμνήσεως ταύτης δὲν προκύπτει εἰς αὐτούς. Ἄλλ' ὅτι καὶ ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἀνορθοῦται ἡ ὑπὸ τῆς δυστυχίας καταβεβλημένη κεφαλή, δὲν εἶναι καὶ τοῦτο πρᾶγμα ἀξίον λόγου: "Ὅταν ὁ ἐξώθεν τῆς καλύβης του μὲ τὴν διόρθωσιν τοῦ ἀρότρου του καταγιγόμενος χωρικός διηγῆται εἰς τοὺς περὶ αὐτῶν συνηγμένους γείτονας του περὶ τοῦ πλοῦτου τοῦ συγγενοῦς, ὅστις ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἔδαπάνη ἢ δαπανᾷ ὅσα αὐτὸς ἐν ἐνὶ ἔτει, ὅτι εἰς τὴν οἰκίαν του ἐπήγαγον ἢ πηγαίνουν καὶ δήμαρχοι καὶ βουλευταὶ καὶ ὑπουργοί, ὅτι ὁ λόγος του εἶναι εἰς ὅλους σεβαστός, τότε καὶ αὐτὸς φρονηματίζεται περισσότερο, ἀλλὰ καὶ οἱ περιεστώμενοι γείτονες, οἵτινες ἀκούουσι τὴν διήγησιν ταύτην, θεωροῦσι τὸν πτωχὸν ὡς κάτι τι ἤδη σημαίνοντα, ἀρ' οὐ ἔχη τοιοῦτον συγγενῆ. Βεβαίως, ὅταν ἀναχωρήσωσιν οἱ γείτονες του καὶ μείνῃ μόνος ὁ πτωχὸς θὰ σκέπτεται περὶ τῆς ἀντιθέσεως τοῦ βίου αὐτοῦ καὶ τοῦ πλουσίου συγγενοῦς του. Ἄλλὰ πάλιν δὲν θὰ ἐλπίζει, ἀρ' οὐ ἡ τύχη ἔδειξε τὴν εὐμένειάν της εἰς τὸ γένος του, ὅτι καὶ ἐκ τῶν τέκνων τοῦ ἴσου καὶ τῆ συνδρομῆ μάστιχα τοῦ πλουσίου συγγενοῦς νὰ ἀνυψωθῇ εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἐπιφανοῦς προγόνου ἢ τοῦ μεγάλου συγγενοῦς; Ἡ ἐλπίς αὕτη μέλλοντος μεγαλείου διαχρῖναι εὐφροσύνην εἰς τὸ ἡλικιακὸν πρόσωπον τοῦ πτωχοῦ ἀνθρώπου, ὅστις μετὰ προθυμίας περισσοτέρας πελεκεῖ ἤδη μὲ τὸ σκέπαρόν του τὸ ἀρότρόν του. Ἀρετὴν τὸν πτωχὸν ἀνθρώπον νὰ παρηγορῆται μὲ σκέψεις ὑπερηφάνους καὶ μὴ κατακρίνεται τὸν ρυπαρὸν ἐπαίτην, ὅστις ὁμιλεῖ περὶ τοῦ μεγάλου συγγενοῦς του. Εὐτυχεῖς οἱ ἄνθρωποι, οἵτινες ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ των ἔχουν ἓνα ἄνθρωπον ὀνομαστὸν γενόμενον εἰς τὸ ἔθνος του διὰ τὰς ἐκδουλεύσεις του, διὰ τὴν ἀρετὴν του. Τοῦτο φρονηματίζει τὴν οἰκογένειαν καὶ σώζει ἀπὸ τὴν ταπεινοφροσύνην, ἐξ ἧς οὐδὲν καλὸν ποτε προέκυψεν εἰς τὸν κόσμον. Ὁ μέγας ἄνθρωπος ἐν ταῖς πτωχαῖς οἰκογενείαις εἶναι ὁ στῦλος, περὶ ὃν ἀναστύλονται φύσεις μικραὶ, ὡς εἰς τοὺς στῦλους τὰ ἔρποντα φυτὰ. Ἄλλ' οἱ πτωχοὶ ἄνθρωποι δὲν πρέπει νὰ ἀναπαύωνται ὅτι ἔχουν μεγάλους προγόνους, μεγάλους συγγενεῖς. Ἐχουν ὑψηλὸν καθῆκον ἀκριβῶς διὰ τοῦτο νὰ προσέχουν πολὺ νὰ μὴ πράττουν ἢ λέγουν τι, ὅπερ κατασχύνει τοὺς μεγάλους αὐτῶν συγγενεῖς, νὰ προθυμῶνται δὲ νὰ φαίνονται ἀντάξιοι αὐτῶν καὶ νὰ τείνουν διακαῶς νὰ φθάσουν αὐτούς.

Π. Π. ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ

ΠΩΣ ΠΕΡΝΑΙ Η ΜΕΛΟΜΕΝΗ

Ἡ μικροῦδα Μελομένη
Τὸ πρωτὶ, ὅταν ἔξελπῆ,
Στὸ σχολεῖο της πηγαίνει
Καὶ τὰς ὥρας της περνᾷ.

Στὸ θραῖτιον καθισμένη
Μελετᾷ προσεκτικῶς,
Τὴ μικρὰ χρυσοδεμένη
Καὶ κομψὴ Γραμματικῆ

Καὶ μετὰ τὸ μάθημά της
Με ἀγάπην καὶ χαρὰ
Στὰ μικρὰ τετράδιά της
Καλλιγράφει καθαρά.

Ἡ ἀπόλυσις σημαίνει...
Παῦει πλέον ἢ δουλειά...
Εἰς τὸ σπῆτι τὴν προσμένει
Τῆς μαμᾶς ἢ ἀγκαλιά.

Α. Σ. Ἀρδανιτόπουλος.

«Μελέτη τὸ πᾶν»

(Ἐκ τῶν ἀνεκδότων «Παιδικῶν εἰκόνων»)

Πρὸ τοῦ πτωχικοῦ τοῦ γοφρείου. — μικρὰς ξυλίνης τραπέζης, — κεκυρωμένος ὁ μικρὸς Ἀγησίλαος, δεκατετραετής μαθητῆς, ρακώδης ἐνδυμα περιβεβλημένος, ἐμελέτα σιγανῇ τῇ φωνῇ, ψιθυρίζων γλυκύτατα φθόγγους γλυκεῖς. — τὰ γράμματα ὅσα ἐκ τοῦ βιβλίου ἀνεβίβαζεν εἰς τὸν νοῦν του διὰ τῶν σπινθηρίζοντων νεανικῶν ὀφθαλμῶν του... μεταποιῶν οὕτως εἰς πνεῦμα ζῶν τὰς ἀψύχους τῶν γραμμάτων μορφάς, ... δημιουργῶν δι' αὐτῶν κόσμον ἄλλον, ἰδεώδη, ἄσαρκον, ἀνύπαρκτον, ἐν τῷ ὁποίῳ ζῶν κατὰ τὰς θείας ὥρας τῆς μελέτης του καὶ ἀναγεννῶμενος ἐν αὐταῖς, δὲν ἠσθάνετο ὅτι περίξ αὐτοῦ ἡ πτωχεῖα, στυγνοτάτη, σκληρὰ, ἀσπλαγγχος, εἶχε καταλάβει πᾶσαν τοῦ πτωχικοῦ αὐτοῦ οἰκοῦ γωνίαν, δὲν ἠσθάνετο, ὅτι ἐξω τῆς οἰκίας ἐπιπτε βροχὴ ραχθαῖα, ὅτι ἐρύσα ἀνεμος ἐχθρικότατος πρὸς τοὺς πτωχοὺς, ἀπογυμνῶν καὶ αὐτὸς τὴν ρακώδη αὐτῶν περιβολὴν καὶ ἀνασύρων περιφρονητικῶς τὰ ἄκρα τῶν ἐνδυμάτων αὐτῶν, δὲν ἠσθάνετο ὅτι περίξ αὐτοῦ... τί λέγω;... ἐντὸς αὐτοῦ, ἐν τῷ στομάχῳ, εἶχεν ἐξαπλώσει τοὺς πλοκάμους αὐτῆς, ὡς πολὺπους εὐτραφέστατος, ἡ πείνα!..

— Ἀρὰ γε εἶχεν ἀπελπισθῆ ἀπὸ τοὺς περὶ αὐτόν;... δὲν ἐροθεῖτο ἐκ τῆς γυμνώσεώς του;... εἶχεν ἐλπίδα, βεβαιότητα, πεποίθησιν, ὅτι ἀναγινώσκων ἀντλεῖ ἐκ τοῦ βιβλίου του, ὡς ἐκ πολυρροοῦ πηγῆς, νάματα ἀθανάτου, ζωοποιῶ, δημιουργοῦ νέκταρος, ἢ θεῖου τινος ἀντιδότου τῆς πείνας, τῆς στερῆς, τῆς δυστυχίας, τῆς ἀπελπισίας, τῆς χλεύης, τῶν ὀνειδισμῶν, τῶν κακώσεων, τῶν στερήσεων, τῶν θλίψεων, τῶν βασάνων;

— Ναι!!

Ἡ μελέτη καθήδυνε τὴν καλὴν αὐτοῦ καρδίαν, τὴν τοσοῦτον σκληρῶς δοκιμαζομένην κατηύγαζε τὴν διάνοιαν αὐτοῦ, ἐσκοτισμένην πρὸ τῆς μελέτης ἐκ τῶν περὶ ὑπάρξεως, περὶ συντηρήσεως, περὶ ζωῆς, περὶ θερμάνσεως, περὶ φαγητοῦ σκέψεων, τῶν φοβερωτέρων τούτων διαλογισμῶν, τῶν ὁποίων ἀναρίθμητοι ἄλλοι ἦσαν ἀπηλλαγμένοι παντελῶς!

Ἡ μελέτη, ὑφαρπάζουσα τὴν διάνοιάν του, τὰς σκέψεις του πάσας, ἐτήρει τὸ σῶμα ὑγιές, ἀβλαβές, ἰσχυρότατον εἰς τὰς δεινὰς κατ' αὐτοῦ ἐπιθέσεις καὶ τὰς κακώσεις, διαχέουσα γλυκύθυμον ἀνάπαυσιν εἰς τὰ ἀπηυδνηκῶτα ἐκ τοῦ προτέρου καμάτου μέλη... τοὺς πόδας, τὴν ὄσφυν, τὰς χεῖρας, εἰς τὸν κενὸν στόμαχόν!..

Ἡ μελέτη εἰσήγε τὸν Ἀγησίλαον εἰς νέαν ζωὴν, πλήρη ἐλπίδων, ἀναπαύσεως, εὐτυχίας, εὐδαιμονίας ἀράτου, ἢ ἀντανάλλασιν τῆς ὁποίας, μακρὰν πολὺ μακρὰν κειμένης, ἠλάττανε ἐπαισθητικῶς τὰς ἐπικρατούσας ἤδη θλίψεις καὶ στερήσεις καὶ δυστυχίας, καθιστώσα εὐχάριστον τὸν ἀπολλύμενον πρὸς μελέτην χρόνον, τὸν χρόνον ἐκεῖνον, καθ' ὃν ἐμελλε πολὺ νὰ παλαισθῇ, νὰ ὑπομείνῃ πολλὰ, νὰ ἐπιμείνῃ, νὰ ἐγκρατερήσῃ, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ποθητὴν νέαν ζωὴν, τὴν εὐτυχίαν, διὰ πλήρους παντοειδῶν ἀκανθῶν ὁδοῦ!

MIX. E. ΚΑΝΑΚΑΚΗΣ.

ΜΑΡΤΙΟΣ

Ο Μάρτιος ἦτον ἄλλοτε ὁ πρῶτος μῆν τοῦ ἔτους, διότι οἱ Ῥωμαῖοι τιμῶντες ὑπὲρ πάντα ἄλλον Θεόν τὸν Ἄρην, ὅστις παρ' αὐτοῖς ἐλέγετο Mars, ἐκάλεσαν τὸν πρῶτον μῆνα τοῦ ἐνιαυτοῦ Μάρτιον ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ προστατοῦ Θεοῦ τῶν. Τοῦτο δὲ ἐξάγεται ἐκ τῶν ὀνομάτων τῶν τελευταίων μηνῶν τοῦ ἔτους ἦτοι τοῦ Σεπτεμβρίου, Ὀκτωβρίου, Νοεμβρίου καὶ Δεκεμβρίου, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματά παράγονται ἐκ τῶν Λατινικῶν ἀριθμῶν Septem=ἑπτὰ, Octo=ὀκτῶ, Novem=ἐννέα, καὶ Decem=δέκα. Ὡστε διὰ νὰ κατέχη ὁ Σεπτέμβριος τὴν ἑβδόμην τάξιν, βεβαίως κατεῖχε τὴν α'. τάξιν ὁ Μάρτιος, τὴν β'. ὁ Ἀπρίλιος, τὴν γ'. ὁ Μάιος, τὴν δ'. ὁ Ἰούνιος, τὴν ε'. ὁ Ἰούλιος καὶ τὴν στ'. ὁ Αὐγούστος. Οἱ Ῥωμαῖοι ἐσέβοντο πλείοτερον τῶν ἄλλων Θεῶν τὸν Ἄρην, τὸν Θεόν τοῦ Πολέμου, διότι οἱ πρῶτοι οἰκήτορες τῆς Ῥώμης ἦσαν ὁμάς ἀνδρῶν φίλοπολέμων, οἱ ὅποιοι πολλάκις ἐξετρέποντο εἰς ληστείας καὶ φόνους. Εἰς τὸν Μῆνα τοῦτον ἀπέδωκαν τὸ ζῶδιον τοῦ κριοῦ ἦτοι τοῦ ἀκκάου, ἀμνοῦ, καθ' ὅσον ὁ καιρὸς κατὰ τὸν Μάρτιον εἶνε γλυκὺς καὶ κελύς.

ΜΙΧ. Ε. ΚΑΝΑΚΑΚΗ

ΤΟ ΟΡΦΑΝΟ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

Δραμᾶτιον παιδικῶν μονόπρακτον ἠθικο-πατριωτικῶν

(Συνέχεια ἴδια προηγουμένου τεύχους).

ΣΚΗΝΗ ΘΓΔΘΗ

Οἱ ἀνωτέρω καὶ ἡ ΠΗΝΕΛΟΠΗ
Πηνελόπη εὐσεργισμένη μετὰ σπουδῆς
'Α! σταθῆτε!... θέλω ν' ἀκούσω
κ' ἐγὼ τί ἐλέγατε:...

Αἰμίλιος εἰρωνικῶς

'Α! τίποτε!... ἡ Ἐρατώ ἤθελε νὰ
μᾶς διηγήσῃ ἕνα παραμῦθον· ἀλλ' ἐπειδὴ
ἤλθε, δὲν τὴ λέγει!

'Ερατώ

'Ὅχι, καλέ!... Μὴν ἀκοῦς!...

Πηνελόπη ἀπορόθουσα

'Ἀλλὰ τί λέγετε καὶ εἰσθε τόσοι
προσεκτικοί:...

'Ερατώ

'Ἀληθινὴν ἱστορίαν... τῆς Μαρίας!
Αὐτὰ ἤθελα νὰ τοὺς εἰπῶ.

Κλειώ, Ἄνθῃ ἐκπληττόμεναι

Τῆς Μαρίας:... Πές μας...

Αἰμίλιος μετ' ἐνδιαφέροντος

Πές μας! Πές μας, Ἐρατώ, θὰ σὲ
ἀκούσωμεν μὲ προσοχὴν. Ἦθελα νὰ
τὴν μάθω.

Νίκος φεύγων

Ὄψ!... τώρα θὰ κἀθῆμαι ν' ἀκούω

τὴν ἱστορίαν τῆς Μαρίας... Τὴν ξεύ-
ρω... (ἐπιστρέφων ἀμέσως κάθηται
ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρον) ἄς ἴδω τίποτε
ἄλλο (λαμβάνει ἐκ τῆς πλησίον τρα-
πέζης βιβλίον εἰκονογραφημένον καὶ
παρατηρεῖ φωτομετρῶν αὐτό).

'Αγλαΐα

Ἐγὼ, θὰ σὰς φέρω εἰδὼ κἀνένα γλύ-
κισμα, γὰ νὰ τὸ φᾶμε μὲ μεγαλητέ-
ραν ὄρεξιν (φεύγει).

Νίκος χαίρων

Ναί! τρέχα γρήγορα, Ἄγλαΐα!
τρέχα!

ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ

Οἱ ἀνωτέρω πλὴν τῆς ΑΓΓΛΑΪΑΣ

(Ἐρχονται ὅλοι πρὸ τῆς Ἐρατῶς)

'Ερατώ

Τὸ ἐνθυμούμαι καλὰ ἴσως καὶ τώρα
ποῦ συνήτησα τὴν Μαρίαν... Ἦμην
πολὺ μικρὰ εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς Ἀ-
γλαΐας, ὀλίγον μικρότερα. Τότε ἐγνώ-
τανε ἕνας φοβερός πόλεμος τῆς Κρή-
της...

Νίκος ἀναπηδῶν αἰγνιδίως ἐκ τοῦ ἀνα-
κλίντρον, ἐρωτᾷ σοβαρῶς

Αἰμίλιος ἐπομειδιῶν, πρὸς τὸν Νίκον

Μὴ βιάζεσαι, παρακαλῶ! Δὲν εἶνε
ἀκόμη καιρὸς ν' ἀντιθῶμεν κ' ἐμεῖς ἴσως
ἀετοὶ τῆς βάρχεις τοῦ Ψηλορείτη καὶ
τῆς Ἰδης τῆς περήφανης Κρήτης...
Δὲν εἶπαμε τίποτε γὰ νὰ ἔξαφιασθῆς
τόσο!

Νίκος

Διὰ πόλεμον τῆς Κρήτης ἤκουσα,
Αἰμίλιε, καὶ δὲν ἤθελες νὰ πεταχθῶ
ψηλά, ἔς τὰ οὐράνια, ἔς τὸν ἄερα, νὰ
μὲ φέρῃ ἐκεῖ (δεικνύει ἐντόμως πρὸς
τὸ μέρος τῆς κήσου Κρήτης). μέσα
ἔς τὰ Κρητικὰ λειονταρόπουλα, ποῦ
δὲν φοβοῦνται θάνατον: !...

Αἰμίλιος σφίγγων τὴν χεῖρα τοῦ Νίκου

'Ἀλήθεια, Νίκο!... Ὅλοι ἔς ἂν ἀ-
κούσωμε τὸ ὄνομα μόνον τῆς Κρήτης!
δὲν αἰσθανόμεθα τὸν ἴδιον ἐνθουσια-
σμόν: ... δὲν αἰσθανόμεθα μέσα τὸ
αἰμά μας γὰ βράζει: ... Ἀλλὰ δὲν εἶνε
ἀκόμη καιρὸς Νίκο!... περιμένε! πε-
ρίμενε!...

Νίκος σοβαρῶς

Ἐγὼ περιμένω, Αἰμίλιε!... Ἦσοι
ὅμως δὲν εἰμποροῦν πλέον νὰ περιμέ-
νουν!... πόσοι ἔγασαν πλέον τὴν ὑπο-
μονὴν των! Ἡ Σκαλιβιά, Αἰμίλιε, εἶνε
ἀνυπόφορον, πᾶνγμα! Ἄλλοίμονον ἔ-
σκεῖνους, οἱ ὅποιοι ἐμαθῶν νὰ τὴν ὑπο-
φέρουν!

'Ερατώ μειδιῶσα πρὸς τὸν Νίκον καὶ τὸν
Αἰμίλιον

Ἐγὼ ὑποφέρω τώρα περισσότερο
ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμόν σας!

Αἰμίλιος

Λέγε, Ἐρατώ, ἐξακολούθησαι.

'Ερατώ

Τότε πολλὰ γυναικόπαιδα εἶχον κα-
ταφύγει εἰδῶ.

Αἰμίλιος διακόπτων

Εἰς τὴν Μητέρα των!

'Ερατώ ἐξακολουθεῖσα

... διὰ νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὴν καταδίω-
ξιν τῶν Τούρκων.

Νίκος ἐμφορμένος

Ἀπὸ τὴν λύσαν καὶ σφαγὴν τῶν
σκυλλῶν, θέλεις νὰ εἰπῆς, Ἐρατώ!

'Ανθῃ

Καὶ τὸ ἕνα κακὸ καὶ τὸ ἄλλο!

'Ερατώ διηγηματικῶς

'Ἐνα πρῶτὸ εἶδα νὰ κάθηται εἰς τὴν
ἐξώπορτα τῆς κύλῆς μας μοναχὸ ἕνα
κοριτσάκι ἦτον ἀπλητισμένο, εἶχε
πολὺ θλιθερὴ τὴν ὄψιν του, κρατοῦσε
τὸ δάκρυ του καὶ μόνον τὸ χεῖρι του
ἔπλωνε μ' ἐντροπή, χωρὶς νὰ λέγῃ, τὸ
μαῦρο, ὅτι ἐπεινοῦσε!...

'Ανθῃ, Ἐλπίς

Τὸ καιρμένο!

'Ερατώ

Ἐσκέφθην νὰ τῷ δώσω ὀλίγα λε-
πτὰ· ἀλλὰ πάλιν εἶπα, «τί θὰ τοῦ κά-
νουν ὅσα καὶ ἂν τοῦ δώσω... θὰ τοῦ
σωθοῦν... πάλιν θὰ διακονήσῃ, πάλιν
ἔς τοὺς δρόμους θὰ γυρᾷ...»

Ποῖος εἰςεῖρε ἂν εἶχε φάγει, ἂν ἐ-
κοιμήθη νηστικό!... Ἄς εἶνε, γὰ νὰ
μὴ πολυλογῶ, ἔτρεξα ἀμέσως ἔς τὴν
μαρμά μου, τῆς εἶπα ὅ, τι εἶδα καὶ χω-
ρὶς νὰ σταθῶ νὰ λάθω ἀπάντησιν ἐ-
τρεξα πάλιν εἰς τὸν ἔξω κ' ἔφερα μέσα τὸ πτω-
χό! Ἄγ! τί χαρὰ ποῦ εἶχα! (γελᾷ
ἕνα μὴ δεῖξῃ ὅτι ἐλυπηθῇ) εἶτα πρὸς
τὸν Αἰμίλιον ἀποτεινομένην). Βλέπεις
λοιπὸν Αἰμίλιε!... πιστεύεις τώρα: ...
τὸ παιδί αὐτὸ ἦτο ἡ Μαρία!

'Ανθῃ ἐναγκαλιζομένη τὴν Ἐρατώ:

Μπράβο, καλή μου Ἐρατώ!

Πηνελόπη, Κλειώ, Ἐλπίς ἐκπληττόμεναι

Ἡ Μαρία: !!!

'Ερατώ

'Ἐκαμα κ' ἐγὼ ἕνα καλὸ, δὺςπιστε
Αἰμίλιε!

Πηνελόπη

Κάμνε σὺ καλὸ καὶ ἄς μὴ σὲ πι-
στεύουν οἱ ἄλλοι.

Αἰμίλιος εἰρωνικῶς πρὸς τὴν Ἐρατώ

Καλὰ! δὲν λέγω ὅχι· ἀλλὰ γὰ τού-
το ἤθελες προσήτερα νὰ δώξῃς τὴν
Μαρίαν χωρὶς λόγον: ... Σὺ, μὲ εἶχες
κάμει νὰ μὴ σὲ πιστεύσω... φθάνει
ὅμως ποῦ μετενόησας διὰ τὸ σφάλμα
σου αὐτό· διὰ τὴν εὐεργεσίαν μόνον νὰ
μὴ μετανοῆς ποτέ!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

Οί άνωτέρω, ή ΜΑΡΙΑ καί ή ΑΓΛΑΪΑ

Ἄγλαΐα προπορευομένη τῆς Μαρίας, κρατούσης διάκον γλυκισμάτων

Ἐτελειώσατε τήν όμιλίαν σας ;... άρχίσατε άλλην τώρα μέ τά γλυκίσματα· εἶμαι βεβαία ότι δέν θά καθίσουν εἰς κανένος τά δόντια, οὔτε εἰς τό λαιμό, οὔτε εἰς τό στομάχι !...

Νίκος περιγράφει

Τά έφερες Ἄγλαΐα, υπάξο !

Κλέω, Ἐλπίς, Πηνελόπη

Ἦ !... σέ ευχαριστοῦμεν πολύ ! τά έφερες επάνω εἰς τήν ώραν ! (Ἡ Μαρία προσφέρει πρώτον εἰς τήν Ἀνθήν καί τόν Αἰμίλιον).

Αἰμίλιος

Ἄ ! ὄχι, ὄχι ! εἰς τήν καλήν Ἐρατώ Μαρία, δόσε !... εἰς ἐμάς δέν όφείλεις τίποτε !

Ἐρατώ έμποδίζουσα

Ἦχι, Μαρία· εἰς τούς φίλους πρώτα.

Μαρία άμειχανόουσα προσφέρει αἰδημόνως τῷ Αἰμίλιῳ καί τῇ Ἀνθῇ

Πάρε, κύριε Αἰμίλιε !... κυρία Ἀνθή !...

Αἰμίλιος ἐπιμένων

Δόσε, Μαρία, εἰς τήν Ἐρατώ, αὐτήν τήν φοράν μόνον κατά πρώτον· εἰς αὐτήν χρεωστῆς ένα πολύ πολύ μέγαν γλυκίσμα !... Δόσε τῆς τώρα ένα όποιοδήποτε !

Ἀνθή καθ' εαυτήν

Τόν καλόν μου άδελφόν ! !... Ἦθα έννοῆ ότι ή πτωχή Μαρία χρεωστῆς εἰς τήν Ἐρατώ διά τήν εὐτυχίαν τῆς μέγαν εὐγνωμοσύνην !...

Ἐρατώ ένδίδουσα, λαμβάνει πρώτη δύο γλυκίσματα :

Εὐχαριστῶ, Αἰμίλιε !... Εὐχαριστῶ Ἀνθή !... Λάβετε καί σεις τώρα ! (προσφέρει τά κρατούμενα εἰς τήν Ἀνθήν καί τόν Αἰμίλιον).

(Κατόπιν ή Μαρία προσφέρει καί εἰς τάς λοιπάς καί άναμένει νά αναλάβη τά πινακίδια).

Αἰμίλιος

Ἦθα σας διηγηθῶ καί εἰγώ τώρα τήν ιστορίαν ενός μικροῦ όρφανού.

Ἀνθή άποροῦσα

Ποῖαν, Αἰμίλιε ;... τήν ξεύρω εἰγώ !...

Αἰμίλιος

Ἦχι· τώρα θά σας τήν εἶπω· εἶνε πολύ συγκινητική· μή νομίζετε, ότι τό κάμνω διά νά μ' επαινέσητε· θά καταλάβητε άμέσως γιατί· σας τήν λέγω.

Πηνελόπη, Ἐλπίς παρακλητικώς,

Ἦές μας, Αἰμίλιε !

Αἰμίλιος

Εἶνε άνάγκη μάλιστα νά σας εἶπῶ, γιατί μέ παρεκάλεσε τό καίμενο νά τοῦ εὔρω τήν άδελφήν του.

Μαρία μετ' ενδιαφέροντος ζωηροῦ

Τήν έχει χάσει ;... (καθ' εαυτήν) Παναγία μου !...

Αἰμίλιος πρὸς τήν Μαρίαν

Ναί, Μαρία, θά σοῦ εἶπω άμέσως ! (μετά τινα στιγμήν, άφ' οὔ προσέλθωσιν ὅλοι ἐν ήμικυκλίῳ πρὸ τοῦ Αἰμίλιου) Πρὸ ὀλίγων ήμερῶν, ότε επέστρεφον τό έσπέρας άπό τό σχολεῖον συνήντησα εἰς ένα μικρό καί σκοτεινὸ δρόμο τό παιδάκι αὐτό, γιά τό όποῖον τώρα θέλω νά σας εἶπω... Ἐκύτταζε τό καίμενο ἦψηλά, εἰς τόν οὐρανόν, ἐν ἄστρῳ, ποῦ λαμπερῶν διαμάντι καί άνεστέναιζε τόσον πονετικά, ποῦ μ' έκαμε νά σταματήσω. Δέν έλεγε πεινώ, θέλω ψωμί, φαγί ! Ἦχι ! Ἦδέν έχω μάνα !... Ἦχι ! εἶμαι ὄρφανό ! Ἦαυτί έλεγε μόνο, όταν έστάθηκα νά τό ίδω, καί πρὶν τό πλησιάσω άκόμη. Τό ήρώτησα τί βλέπει συχνά εἰς τόν οὐρανόν ποῦ παρατηρεῖ. « Τῆς μανούλας μου, καλέ μου, τήν ψυχή κυττάζω νά ίδῶ μήν εἶνε τ' άστέρι αὐτό ποῦ φεγγιστοῦ εἰς τήν ὀλοσκότεινη ζωή μου !... Ἦχι ! εἶμαι μόνο, ὄρφανό !... » μοῦ εἶπε, καί τά δάκρυα ποτάμι έτρεχαν άπό τά θολωμένα μάτια του !

Πηνελόπη δακρῶουσα

Τό δυστυχισμένο !... Ἦχι ! Θεέ μου, δίδε βοήθειαν καί έλπίδας εἰς τά άπηλπισμένα ὄρφανά !...

Αἰμίλιος συγκινημένος

Μήν κλαῖς, καλέ, τοῦ εἶπον !... τό παρηγόρησα, ὅσον εἰμποροῦσα, τοῦ

εἶδωσα, γιά νά περάσῃ τήν ήμέρα του, ὀλίγα λεπτά. Ἐμείνα έκει ὀλίγον άκόμη, εἰς ὅτου έσπόγγισε τά μάτια του μέ τό ύποκάμισόν του καί μοί εἶπεν έπειτα πάλιν μέ πολύ θλιθερή φωνή !... « Ἦς εἶχα μόνον τήν Μαρία, τήν καλή μου άδελφοῦλα, ποῦ τήν ζητῶ τόσον καιρόν καί δέν μπορῶ άκόμη νά τήν εὔρω !... »

Μαρία καθ' εαυτήν

Ἦα !... μήν ήτανε τό άδελφί μου ;... (μετά τινα στιγμήν σπεύδει πρὸς τόν Αἰμίλιον καί γοηυτικῶς τόν έρωτῶ σφόδρα συγκινημένη, λαμβάνουσα αὐτόν ἐκ τῆς χειρός) Ἐμείνα ; έμένα εἰζητοῦσε, καλέ μου Αἰμίλιε ;... έμένα ; (ὁ Αἰμίλιος διατάζει νά εἶπῃ) Ἦές μου, μικρέ μου κύριε !... Ἦές μου... νά ζῆς !...

Αἰμίλιος άμειχανῶν

Δέν εἰξεύρω, Μαρία... Διατί θά εἰζητε έμένα ;...

(Πηνελόπη, Ἐρατώ, Ἀνθή, κλπ. παρατηροῦσι μετ' έκπλήξεως συγκινημένα).

Μαρία εἰγειρομένη

Καί εἰγώ έχω ένα άδελφάκι, τό όποῖον μοῦ εἶπαν ότι έστειλεν ὁ πατέρας μου άπό τήν Κρήτην, διά νά μέ εὔρῃ καί νά ζήσῃ μαζί μου· άλλά, δέν τό εἶδα άκόμη ή καίμενη... δέν τό εἶδα εἰς τώρα ! Τό εἶδατε λοιπόν σεις, χρυσέ μου Αἰμίλιε ;

Αἰμίλιος

Ναί, Μαρία !... καί έλπίζω νά τό ξαναίδῶ πάλιν... δέν εἰξεύρω όμως, άν ήνε αὐτό τό άδελφάκι σου.

Μαρία

Σοῦ εἶπε τ' ὄνομά του ;

Αἰμίλιος

Ἦχι ! δέν τό ήρώτησα.

Μαρία θλιθερῶς

Ἦλλά !... σοῦ εἶπεν ότι εἶνε ὄρφανό !... Ἦ ! πές μου !

Αἰμίλιος

Ναί !... μοῦ έλεγε « εἶμαι ὄρφανό ! δέν έχω μάνα ! »

Μαρία περιλυπηρῶς

Ἦχι, Θεέ μου !... Ἦς μήν ήτον αὐτό !... Ἦς ζῆ ή μανούλα μου !

Ἐρατώ

Μή λυπεῖσαι, Μαρία μου ! (λαμβάνουσα αἰθρῆς φαιδρῶν ὄψιν) άλλά... στάσου, άκουσε με !... Ἦ μητέρα σου εἰξεύσε, όταν ήλθες.

Μαρία θλιθερῶς

Ἦλλά θά ζῆ άρά γε άκόμη, ενῶ τόσον καιρόν δέν εἰξεύρω τίποτε δι' αὐτήν ;...

Ἀνθή

Μά δέν εἶσαι βεβαία, Μαρία, πῶς εἶνε άδελφάκι σου τ' ὄρφανό αὐτό !... άφ' οὔ δέν ήκουσες οὔτε τό ὄνομά του.

Ἐρατώ φαιδρῶς

Ἦδίκως, Μαρία μου, έχουσε τόσα δάκρυα !... Μήν άπελπίζεσαι τόσον· μή κλαῖς !

Πηνελόπη

Ἦλήθεια, καίμενη Μαρία, χωρίς νά γνωρίζης καλά, έλυπήθηκες τόσον πολύ !

Νίκος

Ἦρήσατέ την· θά τῆς περάσῃ ή λύπη, άμα σκεφθῆ καλλιτέρα έπειτα. (Ἦ Μαρία δακρῶουσα συναθροῖζει τά ἐν τῇ αἰθούσῃ πινακίδια καί ποτήρια, άποθετεῖ αὐτά ἐπὶ τοῦ δίσκου καί απέρχεται).

Ἄγλαΐα

Τήν καίμενη τῇ Μαρία !... πόσο τήν λυποῦμαι !... (σταυρώνουσα τάς παλάμας) Ἦν έχασεν αἰθήθεια τήν μητέρα τῆς ; !... Ἦς πάω νά ίδῶ μή κλαῖη άκόμη (φεύγει).

Ἡ ΚΛΟΠΗ

Μεγάλη έντροπή, εἶν' ή κλοπή.

Μή κλέψῃς, μή, ποτέ, άγαπητέ.

Θεοῦ ή έντολή, πολύ καλή.

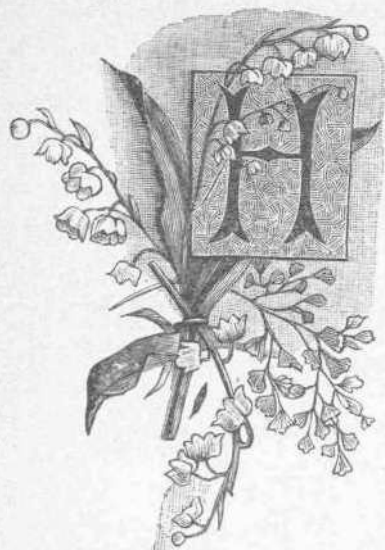
Ἦ κλέπτης τιμωρεῖται, κατηγορεῖται.

Ἦ κλέπτης στυλακίζεται, έξευτελίζεται.

Μή κλέψῃς, μή, ποτέ, άγαπητέ.

Κ. Α. ΔΙΑΛΕΙΣΜΑΣ.

ΑΙ ΚΑΤΑΚΤΗΣΕΙΣ ΜΟΥ !

ΜΗΝ δειλός, όταν ήμην μικρός, αλλά τόσον δειλός, όσον δέν δύνασθε νά φαντασθήτε !

Έφοβούμην τόν άνεμον, τό σκότος, τούς λύκους—τούς όποιους δέν είδον ποτέ—και τούς ποντικούς, τούς όποιους έβλεπον συχνά, όταν κατώκουν εις μίαν παλαιάν οικίαν.

Ό γάτος μου, ήτον ήρωσ άπέναντί μου!

Έφοβούμην τούς καρβουνιάριδες, οί όποιοι έγύριζαν εις τάς όδους, έφοβούμην τούς έπαίτας, έφοβούμην... και τί δέν έφοβούμην :

Έντρεπόμην τόν πάππον μου, γενναίον άπόμαχον του Ναπολέοντος του Α', ό όποιος έθετε τήν άνδρεία υπεράνω πασών των άρετών.

— « Έάν εξακολουθήση κατ' αυτόν τόν τρόπον, θα γείνη τρομερά άνανδρος » έλεγεν εις τήν μητέρα μου.

Ανανδρος έγώ :... Η λέξις αυτή μου έπάγωνε τό αίμα εις τάς φλέβας μου και με έκαμνε νά τρέμω.

« Θα ίδης, έλεγεν ή μήτηρ εις τόν πάππον μου, ότι δέν θα ήναι διόλου άνανδρος, όταν μεγαλώση ».

« Θα ίδω, .. θα ίδω, έμουρμούριζεν ό πάππος μου, και με φωνήν επιτακτικήν μοι είπε :

— « Έλα εδώ !.. »

Έπλησίασα τρέμων με έλαβεν εις τά γόνατά του και με παρετήρει εις τούς όφθαλμούς.

— Γνωρίζεις, μοι είπε, πόσον κακόν πράγμα είναι τό νά είσαι άνανδρος ; Άκουσον μίαν ιστορίαν, τήν όποιαν θα σοι διηγηθώ.

« Ημεθα εις τό Λόδι, και έπρόκειτο εις εξ ήμών νά διέλθη τό πεδίον τής μάχης, διά νά φέρη σπουδαίον έγγραφον εις ένα στρατηγόν. Τήν ύπηρεσίαν ταύτην ανέθεσεν εις ένα μικρόν στρατιώτην όνομαζόμενον Βερνάρδον ».

— Βερνάρδον είπες :...

— « Μάλιστα... Λοιπόν ό Βερνάρδος αυτός ήτο δειλός και έτράπη εις φυγήν » συνελήφθη όμως κατόπιν και έτουρχειόθη ».

— Έτουρχειόθη ;

Με έλαβεν εις τά γόνατά του.

— Τό νά αποθήνη τις δέν είναι τίποτε, είπεν ό γέρον μεθ' ύπερηφανείας : έάν πέση εις τό πεδίον τής μάχης, θυμα του καθήκοντος, θα είπωσι δι' αυτόν

Έν πτηνόν ίστατο πλησίον τής σφαιρας μου

« Ητον άνδρείος ». Θα τόν φέρη εις τόν τάφον ή σημαία και θα τόν κλάσση ή πατρίς : άλλ' έάν πέση ήτιστασμένος, θα είπωσι μετά βδελυγμίας « Ητον άνανδρος ». Τήν στιγμήν εκείνην ήσθάνθην ποία διαφορά υπάρχει μεταξύ του άνδρείου και του δειλού. Και έγώ έν τούτοις ήμην άνανδρος, άνανδρος ως ό Βερνάρδος !

Από τής στιγμής εκείνης απεφάσισα νά μη είμαι δειλός πλέον : άλλά δυστυχώς τήν έπομένην έγκατέλειπον πάλιν τήν ώραίαν ταύτην άπόφασιν.

Έπαιζον εις τόν κήπον με τό μικρόν τόπι μου, τό όποιον έρριπτον όσον ήτο δυνατόν ύψηλά.

Δέν έφοβούμην τάς όρνιθας, αι όποιαι ήσαν εις τόν κήπον,

διότι ό πάππος μου εκάπνιζε τήν πίπαν του καθήμενος πλησίον μου.

Είχον έπομένως καλόν φρουρόν... στρατιώτην του Ναπολέοντος του Α' !

Αίφνης όμως έν άδέξιον κτύπημα έρριψε τό τόπι μου εις τό παρακείμενον του κήπου μας μικρόν δάσος.

Έπρεπε νά υπάγω νά τό εύρω.

Εις τήν σκέψιν ταύτην ήρχισα νά τρέμω. Νά υπάγω μόνος εις τό δάσος ; Ω θεέ μου ! Και οι κόνικλοι... και ή πάπιες !...

Αλλ' εξ άλλου πάλιν έάν δέν απεφάσιζον νά υπάγω τί θα έλεγεν ό πάππος μου ; Έσκέφθην τόν άνανδρον Βερνάρδον και έπροχώρησα. Έφθασα εις τό δάσος, είδον τό τόπι μου και ήπλωσα τό χέρι μου διά νά τό πάρω, ότε παρετήρησα ότι έν πτηνόν με χρυσά πτερά, έχον ύψωμένην τήν κεφαλήν ίστατο πλησίον τής σφαιρας μου, ως να μοι άπηγόρευε νά τήν έγείσω. Τρέμων έτρεξα προς τόν πάππον μου και τω είπον :

— « Έλα γρήγορα, έλα νά ζητήσωμεν τό τόπι μου.

— Ποϋ είναι ; με ήρώτησε χωρίς νά ταραχθώ.

— Εις τό δάσος, εις τό δάσος απεκριθήν, τρέμων όλος από τόν φόβον μου.

Έπηρα τό τόπι μου.

— Αἶ, καλὰ, καὶ διατὶ δὲν τὸ πέρνεις;

— Διότι εἶναι ἐκεῖ ἓνα πουλί πολὺ θυμωμένον.

Ὁ πάππος μου ἐρόφησε δύο τρεῖς φορές τὴν πίπαν του, ἐξήλθε δὲ τόσος καπνός, ὥστε ἐπὶ δύο λεπτά δὲν ἠδυνάμην νὰ διακρίνω τὸ πρόσωπόν του. Ἴσως τὸ ἔκχμε, διότι δὲν ἤθελε νὰ ἴδω πόσον χλευαστικῶς μὲ ἔβλεπε.

— Ἄ! εἶναι ἓνα πουλάκι εἶπες; ἐμπρός λοιπόν εἶναι ὁ ἐχθρός, πρέπει νὰ τὸν νικήσης.

Ἐλαβον τὴν πρὸς τὸ δάσος ἄγουσαν καὶ ἐθαδίζον ἀργά, πολὺ ἀργά· ἐπλησίασα τρέμων.

Τὸ πτηνὸν ἦτο ἐκεῖ καὶ ἐταίμπα μάλιστα μὲ τὸ μικρὸν του ράμφορ τὸ τόπι μου.

Ἐκινδύνευον νὰ ἀποθάνω ἐκ τοῦ φόβου· ἤθελον νὰ φύγω, ἀλλ' ἐσκέφθην τὸν πάππον μου, τὸν ἀνάνδρον Βερνάρδον καὶ ἠπλώσα μετὰ θάρρους τὴν χεῖρα εἰς τὸ τόπι μου.

Τὸ πτηνὸν μόλις μὲ εἶδε νὰ πλησιάσω τόσον πολὺ, ἐπέταξεν εἰς τοὺς κλώνους τῶν δένδρων καὶ ἐγὼ ἐπῆρα τὸ τόπι μου καὶ ἐπέστρεψα νικητῆς καὶ τροπαιοῦχος εἰς τὴν οἰκίαν, τρέμων ὅμως ἀκόμη ἐκ τοῦ φόβου.

— Ἰδού, μοὶ εἶπεν ὁ πάππος μου· τὸ πτηνὸν ἦτον ἀκόμη ἐκεῖ;

— Μάλιστα, ἀπήντησα μεθ' ὑπερηφάνειας.

— Αἶ, λοιπόν δὲν εἶσαι πλέον δειλός.

Ἐφύλαξα τὸ τόπι μου εἰς ἐνθύμησιν. Ἦτον ἡ πρώτη κατάκτησίς μου.

Ἄλλ' ἀργότερον ἔκαμα καὶ ἄλλην κατάκτησιν.

Θέλετε νὰ τὴν ἀκούσητε;

Ἄς ὑπερπληθῶμεν 15 ἔτη. Εἶμαι τώρα 21 ἔτους καὶ εὐρίσκουμαι εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης, ὅχι εἰς τὸ Λόδι ἀλλ' εἰς τὸ Σουλφερτίνον. Κάμνω ὅ· τι εἶναι δυνατὸν διὰ νὰ μὴ ὀνομασθῶ ἀνάνδρος.

Ἡ μάχη πλησιάζει νὰ τελειώσῃ; ὅτε παρατηρῶ τὴν σημαίαν μας εἰς τὰς χεῖρας ἐνός Αὐστριακοῦ, ὅστις τὴν εἶχε ἀφαιρέσει ἀπὸ τοῦ δυστυχοῦς σηματοφόρου μας, ὁ ὁποῖος εἶχε φρονευνθῆ.

Λοιπὸν ὅπως εἰς τὴν ἡμέραν τῆς πρώτης κατακτήσεως ἐσκέφθην τὸν πάππον μου, τὸν ἀνάνδρον Βερνάρδον καὶ ὤρμησα κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, οὕτως ἔπραξα καὶ τώρα μὲ τὴν διαφορὰν ὅμως ὅτι ὁ ἐχθρὸς ἦτο πολὺ φροβερώτερος τοῦ μικροῦ πτηνοῦ.

Μετ' ἀδιάκοπον μάχην ἐξέρχομαι τέλος νικητῆς.

Ἡ σημαία μας ἐσώθη εἰς τὰς χεῖράς μου καὶ μαζῆ μὲ αὐτὴν ἐσώθη ἡ τιμὴ τῆς πατρίδος.

Ὁ πάππος μου δὲν ἔζη διὰ νὰ μάθῃ τὸ κατόρθωμά μου. Θὰ μὲ ἔβλεπεν ὅμως ἀπὸ τὸν οὐρανὸν καὶ θὰ μὲ νυλόγει διὰ τὸ θάρρος μου.

Ἐφερα τὴν σημαίαν μας εἰς τὸν στρατηγόν μου· ἐκράτησα ὅμως ἐξ αὐτῆς ἓν μικρὸν τεμάχιον, τὸ ὁποῖον ὅταν ἐπέστρεψα εἰς τὴν πατρίδα μου, ἐφύλαξα εἰς τὸ σαρτάριόν μου, πλησίον τῆς ἐλαστικῆς σφαίρας μου.

Γνωρίζεται τώρα ποῖα ἐκ τῶν δύο κατακτήσεών μου μοὶ ἐκόστισε περισσότερο;

— Ἡ πρώτη!...

(Κατὰ τὸν A. VERLEY)

Ni-Cos.

Διδασκαλικά

Διδάσκαλός τις ἐτιμῶρει συνεχῶς ἓν παιδίον εὐφροέστατον μὲν, ἄτακτον δέ. Μίαν ἡμέραν λοιπόν, ἐν ᾧ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ σχολείου τὸ παιδίον καὶ μετέβαινεν εἰς τὴν οἰκίαν του, ἀπήντησε καθ' ὁδὸν τέσσαρας ἀνθρωπούς, οἱ ὁποῖοι εἶχον τεθνεῶτα τινὰ καὶ ἐπορεύοντο εἰς τὸ Νεκροταφεῖον. Ἐκεῖ ἔστη καὶ ἔβλεπεν αὐτοὺς ἀκίνητον καὶ σκεπτικὸν ἀρκετὴν ὥραν, μεθ' ὅ ἐσκέφθη νὰ εἴπῃ εἰς τὸν διδάσκαλόν του τὸ ἀκόλουθον, τὸ ὁποῖον καὶ εἶπεν ὅταν ἐπανῆλθεν εἰς τὸ σχολεῖον:

« Δάσκαλέ μου ἀγαθὲ,
 » μ' ἔδειρες καὶ ἐφυγα;
 » ἔς τὸ δρόμο ὅπου πάγαίνα
 » λέοντα ἀπάντησα,
 » εἶχε πέντε κεφαλάς,
 » τέσσαρας ἀναπνοάς,
 » χεῖρια πόδια εἴκοσι,
 » καὶ νύχια ἑκατό.
 » Ἄν τὸ εὖρης, δάσκαλε,
 » πάλι μεταδείξε με ».

Δυσκολευθέντος τοῦ διδασκάλου νὰ τὸ εὖρη, τοῦ τὸ εἶπε τὸ παιδίον, ἐξ οὗ ἐκπλαγείς ὁ διδάσκαλος ἤρχισε κατόπιν νὰ τὸ ἀγαπᾷ καὶ νὰ τὸ περιποιῆται πολὺ ὡς ἐξυπνο παιδάκι. Ἀλλὰ καὶ τὸ παιδάκι ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην καὶ ἐξῆς ἐγείνεν εὐτακτον, ἐπιμελέστατον καὶ καλλίτερον ἀπὸ τὰ ἄλλα.

MIX. ΛΕΛΕΚΟΣ

ΕΛΑ ΑΣΠΡΟ ΧΙΟΝΙ

Ἐλα ἄσπρο χιόνι
 Ἀπ' τὰ μακρὰ
 Ἵστὰ δικὰ μας μέρη,
 Κόρη τοῦ Βοριά·
 Σκέπασε τοὺς κάμπους,
 Λάση καὶ βουνὰ,
 Νὰ προβάλλουν ὅλα
 Ἄσπρα φωτεινὰ,
 Ἐλα ἀπ' τὰ ἔξω
 Κάτασπρη παρθέρα.

Σ' τὴν λευκὴ σου ὄψη
 Κόρη τροπαλῆ,
 Ποῦ τὸν κόσμον ντῆρει
 Μὲ λευκὴ στολῆ,
 Ὅσοι κατοικοῦντε
 Σκλαθωμένη γῆ,
 Ἐξαφρα κυττάζουρ
 Μιὰ χρυσὴ αὐγὴ
 Νὰ προβάλλ' ἡμέρα
 Ἄσπρη κ' ἐκεῖ πέρα!

Ἐλα ἄσπρο χιόνι,
 Μὲ τὸν οὐρανὸν,
 Ποῦ τὴν βλέπω γύρω
 Ὅλον γαλαρὸν,
 Μιὰ σημαία κάμεις
 Οὐρανὸν καὶ γῆν,
 Ὅπου κυματίζει
 Βράδν καὶ αὐγῆν.
 Ἐλα ἄσπρη κόρη
 Σ' τὰ δικὰ μας ὄρη.

Ἐλα ἀπὸ τόπο
 Χιόνι μακρυνὸ
 Καὶ μὲ τὸ γαλάζιο
 Τὸρα οὐρανὸν
 Μιὰ σημαία κάμεις
 Οὐρανὸν καὶ γῆν
 Γιὰ νὰ κυματίζει
 Βράδν καὶ αὐγῆν
 Ἐλα ἄσπρη κόρη
 Σ' τὰ δικὰ μας ὄρη.

N. K.

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

ΜΗΤΗΡ—ΜΗΜΗΣ.

(Ὁ Μήμης εἰς μίαν ἄκραν τῆς αὐλῆς σκαλιζων τὰ χρώματα).

Μήτηρ.

Μήμη!... Μήμη!... Μήμη!

Μήμης.

Τί;

Μήτηρ.

Ἔτσι ἀποκρίνονται;

Μήμης.

Ὅριστε! μὰ τί θέλεις καὶ σὺ πάλι;

Μήτηρ.

Θέλω νὰ ἔλθῃς ἐδῶ.

Μήμης.

(Ἐξακολουθῶν νὰ παιζῇ). Τώρα.

Μήτηρ.

Τὸ ἰδικόν σου τώρα βαστᾷ μίαν ὦραν. Εὐθὺς ἐδῶ! Ἀκούεις;

Μήμης.

(Με ὀργίζον τρέπον). Καλὰ λοιπόν!

(Ὁ Μήμης ἔρχεται μὲ λερωμένα φορέματα καὶ χεῖρας).

Μήτηρ.

Τί κατάστασις εἶναι αὐτῆ, παιδί μου; δὲν ἐντρέπεται; Τί ἔκαμνες;

(Ὁ Μήμης τινάζει μὲ τὰς χεῖρας του τὰ φορέματά του).

Μήμης.

Τί πταίω ἐγὼ, σὺν κολλοῦν ἐπάνω μου τὰ χρώματα;

Μήτηρ.

Νὰ! βλέπεις; πταίουν τὰ χρώματα. Πήγαινε γρήγορα νὰ νιφθῆς καὶ νὰ ξεσκονισθῆς καλὰ.

(Ὁ Μήμης ἀποσύρεται).

Μήτηρ, (μόνη)

Τί θὰ γείνη αὐτὸ τὸ παιδί, ἔκλεισε τὰ ἔπτα καὶ ἐμβῆκε εἰς τὸ ὄγδον ἔτος τῆς ἡλικίας του, καὶ ὅλος ὁ νοῦς του εἶναι εἰς τὰ παιγνίδια καὶ εἰς τὰς ἀταξίας. Ἐκεῖνο δὲ τὸ ὅποιον μὲ λυπεῖ πρό πάντων εἶναι ἡ ἀκαταστασία του. Δὲν εἰξεύρει τί θὰ εἰπῇ τάξις καὶ καθαρσιότης.

(Ὁ Μήμης ἀπὸ ἐνίφθη καὶ ἐπογγίσε τὰς χεῖράς του μὲ τὸ προσόψιον, ἔρριψεν αὐτὸ εἰς μίαν ἄκραν. Ἐπειτα ἔλαβε τὴν ψήκτραν καὶ ἀπὸ ἐπιπολαιῶς ἐξεσκονίσθη, ἐπέταξεν αὐτὴν ἐπὶ μιᾶς καρτέκλας).

Μήμης.

Νὰ, με λοιπόν, τί μὲ θέλεις;

Μήτηρ.

Ἐσφογγίσθης καλὰ;

Μήμης.

Μάλιστα.

Μήτηρ.

Καὶ τί ἔκαμες τὸ προσόψι;

Μήμης.

Τὸ ἔβαλα εἰς τὴν θέσιν του.

Μήτηρ.

Καὶ τὴν βούρτσαν;

Μήμης.

Καὶ αὐτὴν τὴν ἀφῆκα εἰς τὴν θέσιν τῆς.

Μήτηρ.

Ἐνθυμίσαι καλὰ;

Μήμης.

Πῶς δὲν ἐνθυμοῦμαι;

Μήτηρ.

(Λαμβάνουσα τὸν Μήμη ἀπὸ

τὴν χεῖρα γέρει αὐτὸν πρὸς τὸ μέρος,

ὅπου ἦτο ἔρριμμένον τὸ προσόψιον).

Λυτὸς εἶναι ὁ τόπος τοῦ προσόψιου.

Μήμη; ἀπ' ἐδῶ τὸ πῆρες; (Ἐπειτα

γέρονσα αὐτὸν πρὸς τὴν ψήκτραν).

Λυτὴ, Μήμη, εἶναι ἡ θέσις τῆς ψή-

κτρας; ἐπ' ἐδῶ τὴν πῆρες; Δὲν θάνατι

λοιπόν, ὅτι ἐπέταξες τὰ πράγματα

ὅπου ἔτυγεν, ἀλλὰ καὶ ψεύδασαι ἀνα-

σφύτως πρὸς ἐμὲ τὴν Μητέρα σου!

(Δίδει ἐλαφρὸν ράπισμα εἰς τὸν

Μήμη καὶ λέγει.) Δὲν ἐντρέπεται!

Ἔτσι πετᾷς ὅπου τύχη τὸ βιβλίον

σου, τὸ τετραδίον σου, τὰ παιγνίδιά

σου, ὅλα τὰ πράγματά σου. Βάλε

γρήγορα τὰ πράγματα εἰς τὴν θέσιν

των. Καὶ διὰ τὴν ἀταξίαν σου, τὸ

ἐσπέρας δὲν θὰ καθίσῃς εἰς τὸ τραπέζι,

καὶ προστάξω ὁ ἴδιος νὰ εἰπῆς εἰς

τὸν πατέρα σου τὴν αἰτίαν τῆς τι-

μωρίας σου. Χιλιάκις σὲ εἶπα νὰ θέ-

τῆς κάθε πρᾶγμα εἰς τὴν θέσιν του.

Μήμης.

Συγχώρησέ με, Μητέρα μου. Ἄλ-

λοτε θὰ βάλω τὸ κάθε πρᾶγμα εἰς τὸν

τόπο του. (κλαίει). Β. Σκορδέλλης

ΑΞΙΟΜΙΜΗΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

Ὁ Ἐρρίκος ἦτο βαρέως ἀσθενὴς καὶ ἡ καλὴ μήτηρ του, ἡ ὅποια ἐκάθητο εἰς τὸ πλευρόν του πάντοτε, εἶχε τρεῖς νύκτας κατὰ σειράν νὰ ἡσυχάσῃ. Ἡ δωδεκαετής ἀδελφὴ του Μαρία ἐφοβείτο μήπως ἡ μήτηρ τῆς ἐκ τῶν πολλῶν ἀγρυπνιῶν ἀσθενήσῃ ἐπὶ τέλους. Διὰ τοῦτο τὴν παρεκάλει μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς νὰ τῆς ἐπιτρέψῃ νὰ μείνῃ αὐτὴ ἀγρυπνος τὴν τετάρτην νύκτα καὶ περιποιηθῇ τὸν ἀσθενῆ ἀδελφόν τῆς. Ἄλλ' ἡ μήτηρ τῆς δὲν ἤθελε νὰ ἐπιτρέψῃ τοῦτο, πρῶτον διότι ἡ πτωχὴ κόρη ἦτο πολὺ ἀδύνατος καὶ δευτέρον διότι ἐφοβείτο μήπως αὐτὴ ἀποκοιμηθῇ καὶ ὁ Ἐρρίκος τῆς μείνῃ τὴν νύκτα χωρὶς καμμίαν περιποίησιν.

Ἐνύκτωσε, καὶ ἡ μήτηρ ἦτο εἰς τὴν θέσιν τῆς, εἰς τὸ προσκεφάλαιον τοῦ υἱοῦ τῆς, χωρὶς ὅμως νὰ τὸ ἐννοήσῃ, τὰ μᾶτια τῆς ἀπὸ τοὺς κόπους καὶ τὴν ἀγρυπνίαν ἐκλείσαν μόνα των. Ἡ Μαρία εἶχε πέσει νὰ κοιμηθῇ κατὰ τὴν διαταγὴν τῆς μητρός τῆς, πλὴν ἡ ἀγάπη καὶ ἡ φροντίς διὰ τὸν ἀδελφόν τῆς καὶ τὴν ἀγαπαιτὴν μητέρα τῆς δὲν τὴν ἄρῃον νὰ ἡσυχάσῃ. Ἡγέρθη λοιπόν ἐκ τῆς κλίνης τῆς καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἀσθενοῦς, ὅπου εἶδεν ὅτι καὶ ἡ μήτηρ τῆς καὶ ὁ Ἐρρίκος ἐκοιμῶντο ἡσυχῶς. Τότε σιγᾶ, σιγᾶ ἐπῆρε τὸ ἐργόχειρόν τῆς, ἐκάθησε πλησίον τῆς πτωχῆς κλίνης τοῦ ἀσθενοῦς ἀδελφοῦ τῆς, καὶ ἐργαζομένη, εἶχε τὸν νοῦν τῆς εἰς τὸν ἄρρωστον, μόλις δὲ οὗτος ἐκινεῖτο ἀμέσως ἐλάμβανε τὸ χεράκι του διὰ νὰ πληροσορηθῇ τί ἤθελεν. Οὕτως ἀγρυπνος μέχρι πρωίας ἐμεινεν ἡ Μαρία καὶ εἶχε τὴν μεγαλητέραν χαρὰν, διότι κατῶρθωσεν ὥστε ἡ καλὴ μήτηρ τῆς νὰ κοιμηθῇ μίαν ἡσυχον νύκτα.

Μετ' ὀλίγον καιρὸν, ἀπὸ ὁ ἀδελφός τῆς Ἐρρίκος ἀνέρρωσεν, εἶχε τὴν ἀτυχίαν ἡ καλὴ Μαρία νὰ ἀσθενήσῃ καὶ ἡ μήτηρ τῆς, τὴν ὅποιαν τόσον ἐλάτρευεν. Ἄλλ' ὁ Θεός, ὅστις γνωρίζει τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐπομένως καὶ τὴν εὐγενῆ καρδίαν τῆς Μαρίας, ἀμέσως ἔκαμε καλὰ τὴν μητέρα τῆς, ἡ ὅποια πλέον δὲν ἠσθάνετο ἄλλο τι παρὰ μεγάλην ἀδυναμίαν. Ὁ ἰατρός τῆς διώρισε νὰ πίνῃ εἰς τὸ φαγητόν ὀλίγον μαῦρον οἶνον καὶ θὰ ἐγίνετο πλέον ἐντελῶς καλὰ. Ἄλλὰ ποῦ νὰ εὕρῃ ἡ πτωχὴ μήτηρ χρήματα νὰ ἀγοράσῃ οἶνον; Ὅ,τι καὶ ἂν εἶχε τὰ ἐξώδευσεν εἰς τὴν ἀσθένειαν τοῦ Ἐρρίκου.

Ἡ μικρὰ Μαρία εἶχεν ἀκούσει εἰς τὴν αὐλὴν τῆς οἰκίας των, ὅτι ἐζήτουν ἀνθρώπων διὰ νὰ μεταφέρῃ ὀλίγα καυσόξυλα ἀπὸ τὴν αὐλὴν εἰς τὸ ὑπόγειον. Παρεκάλεσε λοιπόν τότε νὰ δώσωσιν εἰς αὐτὴν τὴν ἐργασίαν ταύτην καὶ ὑπεσχέθη νὰ ἐργασθῇ μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας. Πραγματικῶς μετὰ κοπιώδη ἐργασίαν τεσσάρων ὥρων ἡ Μαρία εἶχε τὸ ποσόν, τὸ ὅποιον τῆς ἐχρειάζετο, ὅπως ἀγοράσῃ οἶνον διὰ τὴν μητέρα τῆς. Ἡ χαρὰ τῆς ἦτο ἀπερίγραπτος, διότι ἠδυνήθη διὰ τῆς ἐργασίας τῆς νὰ οἰκονομήσῃ καὶ προσφέρῃ εἰς τὴν φιλάττην μητέρα τῆς τὸν οἶνον, τὸν ὅποιον ὁ ἰατρός τῆ εἶχε διορίσει. Ἡ πτωχὴ μήτηρ τῆς, ὅταν ἔμαθε πῶς εὕρεν ἡ θυγάτηρ τῆς τὰ χρήματα, τόσον συνεκινήθη διὰ τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα τῆς Μαρίας, ὥστε δάκρυα χαρῆς ἐβρέξαν τὰς παρειάς τῆς.

Ὡ, πόσον εὐχάριστον θὰ ἦτον, ἐάν ὅλα τὰ παιδιά ἦσαν τόσον καλὰ καὶ εὐγενῆ, ὡς ἡ καλὴ Μαρία!

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ)

Τῆ 10 Ἰανουαρίου 1889 ...!

Ἐργάτης ... τοῦ καλοῦ

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΤΕΡΠΙΝΑ

*Ακραφνής φιλία.

Ὁ Ἐδουάρδος Βοζαγκιέ, υἱὸς ἀγγλο-τραπεζίτου τινος, ἐδήχθη ἐσχάτως ὑπὸ κροταλίου, καθ' ἣν ὠραν ἐθάρρευεν ἐν τοῖς πέριξ τῆς Δαυτόνης παρὰ τὴν Φλωρίδα. Ὁ θηρευτὴς ἡσθάνθη πάραυτα δριμυτάτους πόνους. Ὁ συνθηρευτὴς καλούμενος Ἐβελλίν Βάλκερ, ἐμφορούμενος μεγίστης ἀφοσιώσεως πρὸς τὸν φίλον, προσήρμοσε τὰ χεῖλη αὐτοῦ εἰς τὴν πληγὴν ἐπὶ σκοπῶν νὰ ἀπορροφήσῃ τὸν ἴον. Ἐἶτα ἐπιδέσας τὴν πληγὴν τοῦ Βοζαγκιέ ἔλαβεν αὐτὸν ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ μετεκώμισεν εἰς Δαυτόνην. Ἀτυχῶς ἡ θαυμασία αὐταπάρησις τοῦ Βάλκερ εἰς οὐδὲν ἕτερον συνετέλεσεν ἢ εἰς τὸ νὰ ἐπιφέρῃ τὸν θάνατον εἰς δύο ἀντὶ ἑνός.

Καὶ ὁ Βοζαγκιέ καὶ ὁ Βάλκερ ἀπέθανον ἐν μέσῳ ἀλγεινοτάτων πόνων!

*Εὐφυΐα καλοῦργου.

Μίαν φορὰν, ἐπειδὴ μέγας τις βεζύρης τοῦ Σουλτάνου ἐμίσει τοὺς χριστιανούς, καὶ ἤθελε νὰ τοὺς καταστρέψῃ, μετεχειρίσθη τὸ ἐξῆς στρατηγίημα: Παρεκίνησε τὸν Σουλτάνον νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν Πατριάρχην νὰ μάθῃ τὸν σκύλλον τοῦ ἀνάγνωσιν καὶ εἰὰν δὲν κατορθώτῃ τὸ τοιοῦτον νὰ φρονεῦσῃ ὅλους τοὺς χριστιανούς. Ἐν ᾧ δὲ ὁ Πατριάρχης εὐρίσκειτο εἰς μεγάλην ἀμηχανίαν διὰ τὴν ἀλλόκοτον καὶ ἀδύνατον αὐτὴν πρότασιν τοῦ βασιλέως, παρυσιάσθη εἰς αὐτὸν καλόγηρός τις καὶ τῷ ὑπεσχέθη, ὅτι αὐτὸς δύναται νὰ κάμῃ τὴν διαταγὴν τοῦ βασιλέως. Καὶ τῷ ὄντι μετὰ ἓνα μῆνα ὁ καλόγηρος ἐνεφανίσθη εἰς τὸν Σουλτάνον μετὰ τὸν σκύλλον κρατῶν εἰς τὰς χεῖρας ὀγκωδέστατον βιβλίον. Ἀρ' αὐτὸ δὲ προσεκίνησεν αὐτὸν, καὶ εἶπεν, ὅτι ὁ σκύλλος τοῦ ἔμαθεν ἐντελῶς ἀνάγνωσιν, ἐναπέθηκεν ἔμπροσθεν τοῦ σκύλλου τὸ βιβλίον καὶ ἤρχιζε νὰ τὸ ξεφυλλίζῃ καὶ ὡ τοῦ θαύματός! Ὁ σκύλλος ἐκάστην ξεφυλλίζο-

μένην σελίδα παρηκολούθει διὰ τοῦ βλέμματός καὶ τῆς ρίνος ὡσάν νὰ ἀνεγίνωσκεν. Ἡ Α. Μ. ἐνόμισεν ὅτι πράγματι ὁ σκύλλος τοῦ ἔμαθεν ἀνάγνωσιν, ἐν ᾧ τοῦτο ὠφείλετο εἰς τὸ εὐφρεστάτον ἐπιπόνημα τοῦ καλοῦργου, ὅστις γεμίξων τὰς σελίδας τοῦ βιβλίου με ψυχία ἄρτου ἐσυνεθίζε τὸν σκύλλον νὰ πράττῃ τοῦτο καὶ ὅταν τῷ παρυσιάζετο τὸ βιβλίον κενόν.

*Η. Γ. Μαφοῦρης.

*Εὐφυΐα ἀπάντησις

Λουδοβίκος ὁ ΙΕ' διεργόμενος ἐνώπιον τῶν ἐπιλέκτων ἰππέων του εἶπεν εἰς τὸν πλησίον του ἰστάμενον μιλόρδον Στάνλεϋ.

— Οἱ ἄνδρες οὗτοι εἶνε οἱ γενναϊότεροι τοῦ στρατοῦ μου' δὲν ὑπάρχει εἰς, ὅστις νὰ μὴ εἶνε κακαλυμμένος ἀπὸ πληγῆς.

— Ἀλλὰ τότε, Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Στάνλεϋ, ἀφοῦ οὗτοι εἶνε οἱ γενναϊότεροι τοῦ βασιλείου Σας, τί ὀφείλετε νὰ φρονεῖτε περὶ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι τοὺς ἐπλήγησαν;

— Τοὺς ἐφρονεῦσαμεν πάντας!... ἀπεκρίθη μετ' ὑπερηφανείας εἰς γέρον ἐπίλεκτος.

*Κ. Γεωργιάδης

*Γλωσσικὸν γύμνασμα.

— «Μωρὴ ἀλποῦ ἀλπαλονουρλοδεμένη κι' ἀλπαλονουρλοκομποδεμένη, ποῖος σ' ἀλπαλονουρλοκομπόδεγε, ὅπου εἶσαι ἀλπαλονουρλοδεμένη, κι' ἀλπαλονουρλοκομποδεμένη;» — «Ὁ γυῖος τοῦ ἀλπαλονουρλοκομποδετῆ, καὶ γι' αὐτὸ εἶμ' ἀλπαλονουρλοδεμένη, κι' ἀλπαλονουρλοκομποδεμένη.» — Ἄν ἤμουν ἐγὼ γυῖος τοῦ ἀλπαλονουρλοκομποδετῆ, θὰ σὲ ἀλπαλονουρλοδεμένα, καὶ θὰ σ' ἀλπαλονουρλοκομπόδενα, καλλίτερον ἀπὸ τὸν γυῖο τοῦ ἀλπαλονουρλοδετῆ, κι' ἀπὸ τὸν γυῖο τοῦ ἀλπαλονουρλοκομποδετῆ.

*Κ. Α. Ταμπακόπουλος.

ΜΟΥΣΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

Ἐν δωματίῳ κáθηνται πολλοὶ κυκλοτερώς ὁ ἀνκλαμβάνων νὰ παίξῃ τὸ παιγνίδιον μένει ἔξω, μακρὰν τοῦ δωματίου, διὰ νὰ μὴ ἀκούσῃ τί θὰ εἰπωσιν οἱ ἐν αὐτῷ. Εἰς ἐκ τῶν παιζόντων λέγει τί πρέπει νὰ κάμῃ ὁ ἔξω τοῦ δωματίου, ὅταν εἰσέλθῃ. Α. γ. Νὰ ἀναβῆ εἰς ἐν κάθισμα, ἢ νὰ ἐγείρῃ τινα ἐκ τοῦ καθίσματος του καὶ νὰ καθίσῃ αὐτός, ἢ νὰ τὸ ἐγείρῃ ὑψηλὰ, ἢ νὰ πηδήσῃ, ἢ, δύο μακρὰν καθημένους νὰ φέρῃ πλησίον ἢ νὰ πράξῃ ὅ,τι ἄλλο τῷ ζητήσουσιν εὐφρές καὶ δυσχερές. Ἐτερος κρούει ἐλαφρῶς μίαν μόνον χορδὴν ἐγγύρδου τινὸς ὄργανου (κιθάρας, καλλίτερον), καθ' ὃν χρόνον ὁ παίκτης προσπαθεῖ νὰ ἀνεύρῃ τί ἐζήτησαν ἐν τῇ ἀπουσίᾳ του νὰ πράξῃ. Ὅσάκις πλησιάζει νὰ πράξῃ τὸ ζητηθὲν, ἢ χορδὴ κρούεται ἐλαφρότερον· τοῦναντίον δὲ, ὅσάκις εἶνε μακρὰν ἀπὸ τοῦ νὰ εὕρῃ ὅ,τι ἐζήτησαν, ἢ χορδὴ κρούεται δυνατώτερον. Ὅδηγεῖται δηλαδὴ ὁ παίκτης πάντοτε ἐκ τῆς κρούσεως τῆς χορδῆς, εἰς ὅτου εὕρῃ τὸ ζητηθὲν. ΜΙΧ.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΧΩ

— Κώστα, ποῖον εἶναι τὸ ἀρσενικὸν τοῦ εἰκότα;

Καὶ ὁ ἀπρόσεκτος Κώστας:

— Ὁ Κόκκορας, Δάσκαλε.

*Μπάμ-Μπούμ.

Ὁ μικρὸς Γιαννάκης πετᾷ μίαν ἡμέραν τὸ χρυσοῦν ὠρολόγιον τοῦ πατρός του εἰς τὸ πηγάδι τοῦ κήπου των.

— Ἀχ, σατανᾶ, τί ἔκαμες; φωνάζει ἡ μαμά του.

— Ἐρρίξα μαμὰ μου εἰς τὸ πηγάδι τὸ ρολόγι τοῦ μπαμπᾶ γιὰ νὰ ἀναγκασθῆτε νὰ ἀδιάσετε τὸ πηγάδι νὰ τὸ εὕρετε, καὶ νὰ

βγάλετε τότε καὶ τὴν σβούραν μου, ποῦ μοῦ ἔπεσε προχθὲς μέσα.

*Δρόσος τῆς Προΐας.

Ὁ Κοκορομυλάκης βλέπων τὸν Γεωργιάκη νὰ γράφῃ διὰ χημικῆς μελάνης τὸ ὄνομά του εἰς 12 μανδύλια, τὰ ὅποια εἶχεν ἀγοράσει, τῷ λέγει:

— Γιατί νὰ κουράζεσαι τόσον ἀδελφε; ἀφοῦ γράψῃς εἰς τὸ ἐν τῷ ὀνομά σου, γράψῃς εἰς τὰ ἄλλα «ἐπίσης».

*Στρατηγὸς Βουλαντζέ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἰνίγματα Λαϊκὰ

(Τῷ λύτῃ τῶν 5 τούτων αἰνιγμάτων δοθήσονται οἱ 3 τόμοι καὶ τὸ Λεύκωμα).

191

Τοῦ Ἀπόλλωνος ἡ κόρη καταλείπουσα τὰ ὄρη βαινὶ ἡσυχῶς ἐν αἰθέρι καὶ τὸ πᾶν γανὸ καὶ χαίρει.

*Μιχαὴλ Λελέκος.

192

Τούτῳ τ' ὄρει κείνῳ τ' ὄρει πορφυρᾷ χορεύει κόρη.

*Μιχαὴλ Λελέκος.

193

Τέντα, τέντα τεντωμένη Κι' ἀργυροκαλιγωμένη.

*Κ. Α. Ταμπακόπουλος.

195

Κόκκορας μπενοβραχάτος Καὶ σιδηρομουστακάτος Σ' ἂν ἀνοίγῃ τὰ στερὰ του Δὲν κυττάει τ' εἶν' ἔμπροστά του.

*Κ. Α. Ταμπακόπουλος.

194

Σκύβει ὁ τρίποδος καὶ καθυλάει ὁ μαῦρος. *Κ. Α. Ταμπακόπουλος.

— Ἀύσεις ἀσκήσεων Β', τεύχους 186) Χίος-Ἴος. — 187) Εἰς τὸ 40 ἔτος. — 188) Ὁ ἀριθμὸς ἑννεα. — 189) Ὁ τόνος ὀξεῖα. — 190) Ὁ Ἰσπανὸς-Σπανός.

Διόρθωσις. — Ἐν τῇ 4ῃ σελίδι (εἰς τὸ δράματιον) ὁ Νίκος ἐρωτᾷ: Πόλεμος, εἶπες; . . .

Ἡ Διευθύνσις τοῦ Παιδικοῦ Περιοδικοῦ ἐκφράζει τὰ θερμὰ αὐτῆς εὐχαριστήρια πρὸς τοὺς κκ. Γυμνασιάρχας, Σχολάρχας, Ἑλληνοδιδασκάλους καὶ Δημοδιδασκάλους τοῦ κράτους, οἵτινες ἐκτιμῶντες τὸ ἔργον αὐτῆς, ἐφρόντισαν ὅσον ἠδύναντο ὑπὲρ εὐρυτέρας διαδόσεως αὐτοῦ, ἐκφράσαντες ἅμα θερμὰ συγχαρητήρια τῇ Διευθύνσει ἐπὶ τῇ εὐδοκίμῳ πορείᾳ τοῦ Περιοδικοῦ.

Πρὸς τοὺς εὐγενεῶς ἐργασθέντας κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα πρὸς ἐγγραφήν συνδρομητῶν κκ. Σαῦθην Χατζηποριώτου, Ἐλένην Ξυθῆ, Γ. Φάλην, Π. Κ. Πολυχρόνη, Ὀλυμπιάδα Κωνσταντινίδου, Πατελεῖν Πέτρον, Θ. Μπίκου, Παρασκευὴν Λεγερίου, Βασιλικὴν Ἀθανασίου, Γεωργίαν Δοξαποῦλου, Π. Σαρρῆν, Ὀδυσσεὰ Παπαθλασποῦλου, Γ. Καλλιμικρον, Γ. Γιαννακόπουλον, Σαῦθην Βαλοαῦῃ, Δημ. Κοῦρτσουδαν, Εἰρήνην Πραντοῦνα, Ἥλ. Σταῦρον, Δημ. Κανταριτζῆν, Α. Καταφρυγιώτην, Ν. Στεριώτου, Α. Κωστόπουλον, Γ. Ν. Καραβιαν, Σ. Βρωῶνην, Α. Βουτσιανῶν, Ἀγ. Μερούτην, Σ. Μωκίαν, Ἐλένην Γ. Ἀθανασίου, Διευθύντριαν Ἀ' Δημοτικοῦ Λαμίας, Π. Σαρρῆν, Π. Πολίτην, Αἰκατερίνην Στάη, Κλεοπάτραν Ἰωάννου, Ν. Α. Ἀρβανιτοπούλου, Α. Κανούρηνη, Μαθίλδην Κεπρωτίου, Εἰρήνην Σωτηρίου Προκ. Λιναρδάτου, Μ. Φικιώτην, Γ. Λούθην, Γεράσιμον Φαραντῶτον, Γ. Κ. Χατζη-Νίκον, Ἀσπασίαν Π. Ἀγγελόπουλον καὶ Γ. Ἀποστολόπουλον ἐκφράζομεν καὶ δημοσίως τὰς ἐγκαρδίους ἡμῶν εὐχαριστίας.

Ὁδεμίαν ἄλλην ἐπιστολήν σου ἐκτός τῆς α'. εἰς ἣν ἐνέκλειες δύο δραχμὰς διὰ τὴν συνδρομήν σου ἔλαβον κ. Πηλῖα Φαραζουλιῆ. Ὅσον ἀπορᾷ τὴν β'. ἐπιστολήν σου, σοὶ λέγω ὅτι ἦτο πολὺ ἀπότομος πρόγμω, ὅπερ οὐδόλως συνιστᾷ τὸν γράψαντα αὐτήν.

Λυποῦμαι, φίλτατε Γ. Μαυρογεώργη, ὅτι δὲν δύναμαι ὡς ἐκ τῶν πολλῶν ἀσχολιῶν μου νὰ ἐκπληρώσω τὰς ἐπιθυμίας σου. Οὐχ ἤττον σοὶ ἔγραψα εἰς τὸ ἀντὶ ἐπιστολῶν τοῦ Β' τεύχους τὸ ἴδιον τοῦ κυρίου ἐκείνου.

Ἐν λάθος τοῦ διεκπεραιωτοῦ, φίλτατη Ἀγγελικῆ Στ. Κιάπλια, ἔφερεν ἄλλην ἐκείνην τὴν ἀναστάτωσιν, ἣ ὑποῖα σὲ ἔκαμε νὰ μοὶ γράψῃς τὸ παραπονετικὸν γραμματάκι.

Φίλε Φραντζέσκη Κουλουρα, τὸ εἶπομεν, ὅτι διηγήματα τῶν μικρῶν συνδρομητῶν ἡμῶν δὲν δημοσιεύονται μὴ ἐπιμένῃς πλέον.

Αἱ εὐχαί σας μὲ κατέθελέξαν, ἀγαπητοὶ Ε. Ζευρωῖτη καὶ Θεὰ Ἀθηνᾶ.

Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, φίλτατη Αἰμοσύνη Καραδία καὶ σὲ καὶ τὸ μικρὸ ἀδελφάκι σου τὸν Αἰθεροδάμωνα παιητῆν. Φάρμακον διὰ τὰ χεῖμεθλα δὲν ὑπάρχει εἰμὴ τ' Ἀη-Γεωργιοῦ τὸ γροταράκι.

Καὶ τὸν μικρὸν μικρὸν φίλον μου Μίχρον Γλυτσόν, ὁ ὅποιος εἶναι μόνον τριῶν ἐτῶν καὶ μὴ γράφει ὀδηγούμενος ἀπὸ τὴν μὰ μου, τὸν φίλῳ γλυκά, γλυκά.

Μὰ πῶς νὰ μὴ δημοσιεύσω αὐτὸ τὸ ποιηματάκι, τὸ ὅποιον μοῦ στέλλει ὁ ἀγαπητός μου Πολικός Ἀσπῆν τρελλός πλέον ἀπὸ τὴν πολλὴν ἀγάπην του; Ἰδέτε το καὶ αἰεὶ μικροὶ μου φίλοι, διὰ νὰ ἐννοήσητε πόσον μὲ ἀγαπᾷ.

᾿Ω! τί χαρὰ	Λοιπὸν ὦ χαῖρε!
Μὲ ἀγαπᾷ	᾿Ω Μηνιαῖε,
Τὸ φίλτατόν μου	Ἄν μ' ἀγαπᾷς,
Ὁ ὀδηγός μου	Ἄνταγαπᾷσαι!
Ὁ μόνος φίλος	Χαῖρε Ἑλλάς!...
Τῶν παιδῶν Νεῖλος(!)	Νὰ μὲ θυμᾷσαι,
Καὶ ἐπισκέπτης.	᾿Ω τί χαρὰ.

Διὰ τὰ φίληματα, τὰ ὑποῖα μοὶ στέλλεις, ἀγαπητοὶ μου, σὲ εὐχαριστῶ πολὺ, πολὺ.

Οὐδεὶς ἄλλος ἔχει τὸ ψευδώνυμόν σου φίλτατε Κ. Τριχογυλίδη, γράψε μου μὲ αὐτὸ.

Περστικὰ ἀγαπητὴ Βασιλικὴ Ἀετὶ, Περστικὰ καὶ ἄλα περνοῦν. Τί νὰ γείνη;

Εἶναι ἀρχὰ πλέον φίλε Ἐλευθ. Πλάτων.

Δὲν πειράζει, φίλτατε Ν. Γ. Λήμσα, ἂν ἡ συνδρομητήριά μου ἐκείνη ἐσάνη τόσοσ κακὴ. Θὰ ἐννοήσῃ μόνη τὸ λάθος τῆς καὶ ἢ τὸ διορθώσῃ. Ἔσο βέβαιος.

Ἐλαβὸν τὸ γραμματάκι σου καὶ τὸ ὑπόλοιπον τῆς συνδρομῆς σου φίλτατε Δ. Θ. Μαργιῶσε καὶ σὲ εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν πολλὴν ἀγάπην σου.

Φίλτατε Α. Σ. Ἀρβανιτοπούλε, ὡς βλέπεις τὸ δημοσιεῖόν σήμερον μὲ τινὰς μεταβολὰς. Τὴν β'. ἐπιστολήν σου ἔλαβον καὶ προσεγῶς θὰ σου ἀπαντήσω ταχυδρομικῶς. Ἀναμένω τὰς συνδρομὰς τῶν νέων φίλων, οὓς μοὶ ἐνέγραψες.